

Sain mahdollisuuden osallistua valtakunnallisille haavapäiville perjantapäivän koulutukseen Suomen haavahoitoyhdistyksen apurahan turvin. Koulutuspäivät järjestettiin 30.-31.2020 Helsingin messukeskuksessa. Osallistumisen mahdollistaneesta apurahasta kiitollisena haluan kerrata päivän kulua.

Olen ollut sairaanhoitajana Päijät-Hämeessä 15 vuotta. Viimeisinä vuosina olen innostunut enemmän haavanhoidosta, ja organisaation tarve on myös ohjannut samaan suuntaan. Takanani on myös haavanhoidon erikoistumisopinnot. Erityisesti näiden opintojen myötävaikutuksella olen päässyt sisälle asiantuntijoiden innostuneeseen ja positiiviseen porukkaan, jonka anti huokui haavapäivillä monin tavoin.

Tällä kertaa olin kuitenkin mukana haavapäivillä terveydenhuollon opettajaopiskelijan roolissa, takana puolisen vuotta opintoja. Matkalle mukaan sain ihanan haavanhoitajakollegani. Hänen kanssaan olen työskennellyt viime vuodet eri organisaatioissa ja tapaamme harvoin. Junamatkoilla suumme jauhoivatkin juttua leukaperät kipeiksi ja hauskaa oli! Kuljimme tiiviisti yhdessä koko päivän ja oli helppo jakaa luentojen asioita saman tien tauoilla ja maittavan lounaan äärellä, unohtamatta kuitenkaan vaihtaa silloin tällöin ajatuksia myös tuttujen kollegoiden kanssa.

Koulutuksen paras anti itselleni oli tällä kertaa luennot haavatuotteista. Minulla oli haavapäivien aikaan alkanut opetusharjoittelu ammatillisessa oppilaitoksessa aiheenaan yllätys, yllätys, haavanhoito. Opetukseni keskiöksi olin valinnut kokonaisvaltaisen näkökulman haavanhoitoon työnimellä ”ei pelkkää lapunvaihtoa”. Opiskelijoilla oli kuitenkin tarve tietää myös haavasidoksista ja sainkin upean tietopaketin opetettavia asioita matkaani luennoilta. Kaiken kruunasivat esittelytilojen tuotespesialistien runsaskätiset sidoslahjoitukset opetukseni tueksi. Heille myös kaunis kiitos!

Haavapäivät tukivat omaa tulevaa työtäni koulutusmaailmassa isosti. Opetustyössäni ajatukseni on kirkastaa kliinisen osaamisen nostamista yhä enemmän opetuksen keskiöön. Mielestäni asiantuntijoiden tietotaitoa olisikin hyödynnettävä runsaammin myös teoriaopetuksessa ammatillisten oppilaitosten lähihoitajakoulutuksissa. Myös tällaista haavanhoidon asiantuntevaa koulutusta tarvittaisiin kipeästi.

Lähihoitajat työskentelevät sanamukaisesti lähellä ihmistä ja ovat ensiarvoisen tärkeässä roolissa kokonaisvaltaisen haavanhoidon mittapuulla. He huolehtivat ravitsemuksesta, henkisestä hyvinvoinnista ja fyysisen kunnon ylläpitämisestä, puhumattakaan turvotuksen estohoidosta tai ihon kunnon tarkastelusta. Huolenpidon kohteena ovat yhä useammin ikäihmiset, todelliset kruunun jalokivet, joilla on oikeus parhaaseen mahdolliseen hoitoon.

Haavapäivien koulutussessiot osoittivat jälleen kerran tiedon ja käytännön kokemuksen hioman yhteisvaikutuksen olevan lyömätön. Tieto ilman soveltamista käytäntöön on tyhjää. Haavahoidon asiantuntijat tekevät arvokasta työtä työelämän ja koulutuksen rajapinnalla ja heille tulisikin siksi mahdollistaa vielä laajemmat areenat jakaa osaamistaan. Olen kiitollinen, kun sain kuulua heidän koulutamanaan iloisten oppijoiden joukkoon Suomen haavahoitoyhdistyksen tukemana!